

ΒΡΑΒΕΙΟ COSTA 2018

STUART TURTON

Εκθαμβωτικό.
Guardian

Συναρπαστικό.
Times

Απολαυστικό.
Daily Express

ΟΙ
ΕΠΤΑ
ΘΑΝΑΤΟΙ
ΤΗΣ
ΕΒΕΛΙΝ
ΧΑΡΝΤΚΑΣΤΛ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΘΟΔΩΡΗΣ ΤΣΑΠΑΚΙΔΗΣ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Πρώτη ημέρα

Σε κάθε βήμα ξεχνάω τα πάντα.
«Άννα!» φωνάζω στο τέλος και κλείνω αμέσως το στόμα μου από την έκπληξη.

Το μυαλό μου έχει αδειάσει. Δεν ξέρω ποια είναι η Άννα ούτε γιατί φωνάζω το όνομά της. Δεν ξέρω καν πώς βρέθηκα εδώ. Μέσα στο δάσος να προσπαθώ να προφυλάξω τα μάτια μου από το φιλόβροχο. Η καρδιά μου πάει να σπάσει, μυρίζω ιδρώτα, τα πόδια μου τρέμουν. Πρέπει να έτρεξα, αλλά δεν θυμάμαι γιατί.

«Πώς ...» δεν τελειώνω τη φράση γιατί βλέπω τα χέρια μου, τα ίδια μου τα χέρια. Είναι κοκαλιάρικα, άσχημα. Τα χέρια ενός ξένου. Δεν τα αναγνωρίζω.

Είμαι στα πρόθυρα του πανικού, προσπαθώ να θυμηθώ κάτι, οτιδήποτε για τον εαυτό μου: κάποιο μέλος της οικογένειάς μου, τη διεύθυνσή μου, την ηλικία μου, οτιδήποτε, αλλά δεν μου έρχεται τίποτα. Ούτε καν το όνομά μου. Όλες οι μνήμες που είχα μέχρι πριν από μερικά δευτερόλεπτα έχουν χαθεί.

Πνίγομαι, λαχανιάζω. Το δάσος γυρίζει, βλέπω μαύρα στίγματα.

Ηρέμηση.

«Δεν μπορώ να αναπνεύσω» λέω ξέπνοα, το αίμα βουίζει στα αυτιά μου, σωριάζομαι στο έδαφος και τα δάχτυλά μου βουλιάζουν στη λάσπη.

Μπορείς να αναπνεύσεις, φτάνει να ηρεμήσεις.

Υπάρχει κάτι καθησυχαστικό σε αυτή την εσωτερική φωνή, μία ψυχρή βεβαιότητα.

Κλείσε τα μάτια σου, άκουσε το δάσος. Σύνελθε.

Υπακούω στη φωνή, κλείνω σφιχτά τα μάτια μου, αλλά το μόνο που μπορώ να ακούσω είναι το αγωνιώδες αγκομαχητό μου. Την περισσότερη ώρα σκεπάζει κάθε άλλον ήχο, αλλά σιγά σιγά, σταδιακά, καταφέρνω να δημιουργήσω μια ρωγμή στον φόβο μου, ώστε να φτάσουν κι άλλοι ήχοι στ' αυτιά μου. Σταγόνες βροχής πέφτουν ρυθμικά πάνω στα φύλλα, τα κλαδιά θροΐζουν πάνω από το κεφάλι μου. Υπάρχει ένα ρυάκι λίγο πιο πέρα, στα δεξιά μου, και κοράκια πάνω στα δέντρα, τα φτερά τους χτυπούν με θόρυβο καθώς σηκώνονται να πετάξουν. Κάτι τρέχει μες στη χαμηλή βλάστηση, ακούω το ποδοβολητό ενός κουνελιού που περνά τόσο κοντά μου, ώστε νομίζω πως θα με αγγίξει. Μία μία ενώνω αυτές τις πρόσφατες αναμνήσεις ώσπου αποκτάω πέντε λεπτά παρελθόν που έχω ζήσει. Φτάνουν για να σταματήσουν τον πανικό, τουλάχιστον προς ώρας.

Σηκώνομαι άτσαλα, έκπληκτος από το πόσο ψηλός είμαι, πόσο μακριά μου φαίνεται το έδαφος. Τινάζω τα βρεγμένα φύλλα από το παντελόνι μου προσπαθώντας να βρω την ισορροπία μου και παρατηρώ για πρώτη φορά ότι φοράω βραδινό σακάκι. Το πουκάμισό μου είναι λερωμένο με λάσπες και κόκκινο κρασί. Πρέπει να ήμουν σε κάποια δεξίωση. Οι τσέπες μου είναι άδειες και δεν φοράω παλτό, συνεπώς δεν πρέπει να έχω απομακρυνθεί πολύ αποκεί που ήρθα. Αυτό είναι καθησυχαστικό.

Κρίνοντας από το φως, είναι πρωί, οπότε κατά πάσα πιθανότητα έμεινα έξω όλη νύχτα. Όμως, κανείς δεν ντύνεται επίσημα για να περάσει μόνος του το βράδυ, που σημαίνει ότι

κάποιος πρέπει να έχει καταλάβει ως τώρα ότι λείπω. Σ' ένα σπίτι, πέρα από αυτά τα δέντρα, έχει σημάνει σίγουρα συναγερμός, ομάδες έρευνας έχουν βγει για να με βρουν. Το βλέμμα μου σαρώνει τα δέντρα περιμένοντας ίσως να δω τους φίλους μου να ξεπροβάλλουν μέσα από τις φυλλωσιές και με φιλικά χτυπήματα στην πλάτη και άκακα πειράγματα να με συνοδεύουν πίσω στο σπίτι. Αλλά οι ονειροπολήσεις δεν θα με βγάλουν από το δάσος και δεν μπορώ να μείνω άλλο εδώ ελπίζοντας ότι θα έρθουν να με σώσουν. Τρέμω, τα δόντια μου χτυπάνε. Πρέπει ν' αρχίσω να περπατάω, έστω και μόνο για να ζεσταθώ, αλλά προς τα πού; Δεν βλέπω τίποτα άλλο εκτός από δέντρα. Δεν υπάρχει τρόπος για να ξέρω αν πλησιάζω στη βοήθεια ή αν απομακρύνομαι απ' αυτήν.

Χαμένος, επιστρέφω στην τελευταία έγνοια του ανθρώπου που ήμουν.

«Άννα!»

Όποια κι αν είναι αυτή η γυναίκα, είναι σίγουρα ο λόγος που βρίσκομαι εδώ, αλλά δεν μπορώ να φέρω στον νου μου την εικόνα της. Μπορεί να είναι γυναίκα μου ή κόρη μου. Τίποτα από τα δύο δεν μου φαίνεται ότι ισχύει, εντούτοις αυτό το όνομα μου προκαλεί μια ισχυρή έλξη. Νιώθω ότι προσπαθεί να οδηγήσει το μυαλό μου κάπου.

«Άννα!» φωνάζω, μάλλον από απελπισία κι όχι από ελπίδα.

«Βοήθεια!» απαντάει μια γυναίκα ουρλιάζοντας.

Γυρίζω γύρω γύρω αναζητώντας τη φωνή. Ζαλίζομαι. Ίσα που προλαβαίνω να δω για μια στιγμή, μακριά, ανάμεσα στα δέντρα, μια γυναίκα με μαύρο φόρεμα να τρέχει να σωθεί. Δευτερόλεπτα αργότερα διακρίνω τον διώκτη της να ανοίγει βίαια δρόμο μέσα από τις φυλλωσιές ξοπίσω της.

«Εσύ εκεί, σταμάτα» φωνάζω, αλλά η φωνή μου βγαίνει ξέπνοη. Τόσο αδύναμη που τη σκεπάζουν τα βήματά τους.

Πετρώνω από τη δυσάρεστη έκπληξη. Όταν αποφασίζω να τρέξω στο κατόπι τους, είναι και οι δύο σχεδόν έξω από το οπτικό μου πεδίο. Ορμάω με μια ταχύτητα που δεν φανταζόμουν ότι διέθετα με το πονεμένο μου κορμί. Ωστόσο, όσο γρήγορα κι αν τρέχω, είναι πάντα λίγο μπροστά μου.

Ιδρώτας κυλάει στο μέτωπό μου, νιώθω τα ήδη κουρασμένα πόδια μου όλο και πιο βαριά, μέχρι που δεν αντέχω άλλο και σωριάζομαι στις λάσπες. Σέρνομαι ανάμεσα στα φύλλα κι ανασηκώνομαι τη στιγμή που ακούγεται η κραυγή της. Πλημμυρίζει το δάσος, τεταμένη από τον φόβο και κόβεται από έναν πυροβολισμό.

«Άννα!» φωνάζω απελπισμένα. «Άννα!»

Η μόνη απάντηση που παίρνω είναι ο απόηχος της εκπυροσκόρτησης του πιστολιού.

Τριάντα δευτερόλεπτα. Αυτός είναι ο χρόνος που δίστασα όταν την είδα για πρώτη φορά και τόσο μακριά ήμουν όταν δολοφονήθηκε. Τριάντα δευτερόλεπτα αναποφασιστικότητας, τριάντα δευτερόλεπτα για να χαθεί κάθε ελπίδα.

Υπάρχει ένα χοντρό κλαδί στα πόδια μου, το παίρνω και το κραδαίνω για να δω πώς είναι. Το βάρος του και η τραχιά υφή του με κάνουν να νιώθω ασφαλής. Δεν θα έχει ιδιαίτερο αποτέλεσμα απέναντι σε ένα πιστόλι, αλλά είναι καλύτερα από το να ψάχνω άοπλος στο δάσος. Εξακολουθώ να βαριανασαίνω, εξακολουθώ να τρέμω από το τρέξιμο, αλλά η ενοχή με ωθεί προς την κατεύθυνση που ακούστηκε η κραυγή της Άννας. Φοβούμενος μην κάνω υπερβολικό θόρυβο, παραμερίζω τα κλαδιά που κρέμονται χαμηλά, ψάχνοντας για κάτι που δεν θέλω στην πραγματικότητα να δω.

Κλαδιά σπάνε στ' αριστερά μου.

Κρατάω την ανάσα μου, προσπαθώ με όλες μου τις δυνάμεις να ακούσω.

Ο ήχος επαναλαμβάνεται, βήματα πάνω σε φύλλα και κλαδιά έρχονται από πίσω μου, από διάφορες κατευθύνσεις.

Παγώνει το αίμα μου, παραλύω. Δεν τολμάω να γυρίσω να κοιτάξω.

Κλαδιά σπάνε όλο και πιο κοντά μου, ακούω κοφτές ανάσες λίγο πίσω μου. Τα πόδια μου με εγκαταλείπουν, το κλαδί πέφτει από τα χέρια μου.

Θέλω να προσευχηθώ, αλλά δεν θυμάμαι τα λόγια.

Μια ζεστή ανάσα αγγίζει τον λαιμό μου. Μυρίζει αλκοόλ και τσιγάρα, την απογοηδία ενός άπλυτου σώματος.

«Ανατολικά» λέει μια βραχνή αντρική φωνή και κάποιος βάζει κάτι βαρύ στην τσέπη μου.

Υποχωρεί, τα βήματά του σβήνουν, χάνονται μέσα στο δάσος ενώ εγώ πέφτω με το κεφάλι στο χώμα. Εισπνέω τη μυρωδιά των βρεγμένων φύλλων και της μούχλας ενώ δάκρυα τρέχουν στα μάγουλά μου.

Νιώθω ανακούφιση. Είναι αξιοθρήνητο, η δειλία μου είναι οικτρή. Δεν μπόρεσα ούτε καν να κοιτάξω τον βασανιστή μου στα μάτια. Τι άνθρωπος είμαι;

Χρειάζονται μερικά λεπτά για να υποχωρήσει ο φόβος μου τόσο ώστε να κινηθώ και φτάνω σε ένα κοντινό δέντρο, όπου γέρνω ξανά για να ξαποστάσω. Το δώρο του δολοφόνου κουδουνίζει στην τσέπη μου και, τρέμοντας για το τι θα αντικρίσω, κώνω μέσα το χέρι μου και βγάζω μια ασημένια πυξίδα.

«Ω!» αναφωνώ έκπληκτος.

Το γυαλί της είναι ραγισμένο και το μέταλλο γρατζουνισμένο. Τα αρχικά ΣΜ είναι χαραγμένα στο εσωτερικό του καπακιού. Δεν καταλαβαίνω τι σημαίνουν, αλλά οι οδηγίες του δολοφόνου είναι σαφείς. Πρέπει να χρησιμοποιήσω την πυξίδα για να κατευθυνθώ ανατολικά.

Κοιτάζω το δάσος ένοχα. Το πτώμα της Άννας πρέπει να

βρίσκεται κοντά, αλλά είμαι τρομοκρατημένος από την πιθανή αντίδραση του δολοφόνου, αν το πλησιάσω. Ίσως γι' αυτό είμαι ζωντανός, επειδή δεν πλησίασα περισσότερο. Θέλω στ' αλήθεια να δοκιμάσω τα όρια του ελέους του;

Μπορεί να μην είναι αυτό.

Για αρκετή ώρα κοιτάζω τη βελόνα της πυξίδας που τρεμοπαίζει. Δεν υπάρχουν πολλά πράγματα για τα οποία να είμαι βέβαιος πλέον, αλλά ξέρω ότι οι δολοφόνοι δεν δείχνουν έλεος. Ότι παιχνίδι κι αν παίζει, δεν μπορώ να εμπιστευτώ τη συμβουλή του και δεν θα πρέπει να την ακολουθήσω, αλλά αν δεν το κάνω... Κοιτάζω ξανά το δάσος. Προς όλες τις κατευθύνσεις φαίνεται το ίδιο, δέντρα χωρίς τέλος κάτω από έναν ουρανό γεμάτο μίσος.

Πόσο χαμένος πρέπει να είσαι για να αφήσεις τον διάβολο να σε οδηγήσει σπίτι;

Όσο τώρα, αποφαίνομαι. Ακριβώς τόσο χαμένος.

Αφήνοντας το δέντρο βάζω την πυξίδα ξαπλωτή πάνω στην παλάμη μου. Έλκεται από τον βορρά, οπότε κατευθύνομαι ανατολικά, ενάντια στον άνεμο και το κρύο, ενάντια στον ίδιο τον κόσμο.

Κάθε ελπίδα με έχει εγκαταλείψει.

Είμαι ένας άνθρωπος στο καθαρτήριο, που αγνοεί παντελώς τις αμαρτίες που τον έφεραν ως εδώ.

Ο αέρας λυσσομανάει, η βροχή έχει δυναμώσει, περνάει μέσα από τα φυλλώματα και σφυροκοπάει το χώμα. Οι σταγόνες της αναπηδούν ψηλά, ως τον αστράγαλο. Προχωράω ακολουθώντας την πυξίδα.

Διακρίνω κάτι χρωματιστό μέσα στην καταχνιά και πηγαίνω προς τα εκεί. Βρίσκω ένα κόκκινο μαντίλι καρφωμένο σε ένα δέντρο – απομεινάρει ίσως από κάποιο παιδικό παιχνίδι, πριν από πολλά χρόνια. Ψάχνω να βρω κι άλλο, και βρίσκω λίγα μέτρα πιο κάτω, και ύστερα κι άλλο κι άλλο. Προχωρώ σκουντουφλώντας από το ένα στο άλλο. Ακολουθώ τα μαντίλια μέσα στα σκοτάδια μέχρι που φτάνω στην άκρη του δάσους. Τα δέντρα δίνουν τη θέση τους στο κτήμα μιας τεράστιας έπαυλης γεωργιανού ρυθμού, με την πρόσοψη από κόκκινα τούβλα πνιγμένη κάτω από τον κισσό. Από όσο μπορώ να δω, μοιάζει εγκαταλελειμμένη. Το μακρύ χαλικόστρωτο δρομάκι που οδηγεί στην μπροστινή πόρτα είναι γεμάτο αγριόχορτα, τα ορθογώνια παρτέρια στις δύο πλευρές του έχουν γίνει βάλτος και τα λουλούδια τους έχουν εγκαταλειφθεί σε μαρασμό.

Ψάχνω να βρω σημεία ζωής, το βλέμμα μου διατρέχει τα σκοτεινά παράθυρα μέχρι που εντοπίζω ένα ασθενές φως στον πρώτο όροφο. Θα έπρεπε να νιώσω κάποια ανακούφιση, ωστόσο εξακολουθώ να διστάζω. Έχω την αίσθηση ότι έπεσα πάνω σε κάτι που κοιμάται, ότι αυτό το αβέβαιο φως είναι οι χτύποι της καρδιάς ενός πλάσματος τεράστιου και επικίνδυνου που στέκει ακίνητο. Διαφορετικά, γιατί να μου χαρίσει ο δολοφόνος

αυτή την πυξίδα; Το πιθανότερο είναι πως εδώ με περιμένει ένα χειρότερο κακό.

Η σκέψη της Άννας με παρακινεί να προχωρήσω. Έχασε τη ζωή της εξαιτίας των τριάντα δευτερολέπτων αναποφασιστικότητάς μου και τώρα πάλι χρονοτριβώ. Καταπνίγοντας την αγωνία μου, σκουπίζω τη βροχή από τα μάτια μου και διασχίζω την πρασιά. Ανεβαίνω τα ετοιμόρροπα σκαλιά και φτάνω στο πλατύσκαλο. Χτυπάω την εξώπορτα με μανία παιδιού, εξαπολύοντας ό,τι δύναμη μου έχει απομείνει στο ξύλο. Κάτι φριχτό συνέβη σ' αυτό το δάσος, κάτι που δεν θα μείνει ατιμώρητο, αρκεί να ξυπνήσω τους ενοίκους αυτού του σπιτιού.

Δυστυχώς δεν μπορώ.

Παρότι χτυπάω την πόρτα με τόση δύναμη που θα μείνω ανάπηρος στο τέλος, κανείς δεν έρχεται να μ' ανοίξει.

Φέρνοντας τα χέρια πάνω από τα μάτια μου, κολλάω τη μύτη μου στα ψηλά παράθυρα εκατέρωθεν της πόρτας, αλλά τα βιτρό είναι γεμάτα σκόνη και έτσι το μόνο που βλέπω είναι μια κίτρινη θολούρα. Τα χτυπάω με την παλάμη μου και κάνω πίσω για να κοιτάξω μήπως υπάρχει άλλη είσοδος. Τότε βλέπω το κουδούνι, μια σκουριασμένη αλυσίδα μπλεγμένη στον κισσό. Μετά από προσπάθεια την ξεμπλέκω και την τραβάω δυνατά, ξανά και ξανά, μέχρι που κάτι κινείται πίσω από τα παράθυρα.

Η πόρτα ανοίγει και βλέπω έναν νυσταγμένο ανθρωπάκο με τόσο αλλόκοτη εμφάνιση, που για μια στιγμή στεκόμαστε απλώς ακίνητοι και οι δύο, κοιτάζοντας αποσβολωμένοι ο ένας τον άλλον. Είναι κοντός και καμπούρης, ζαρωμένος από τη φωτιά που έχει σημαδέψει το μισό του πρόσωπο. Φοράει κάτι μεγάλες πιτζάμες που κρέμονται πάνω στο φαρδύ του σώμα και μια ποντική ρόμπα πάνω στους στραβούς του ώμους. Δείχνει μετά βίας ανθρώπινος, ένα απομεινάρι κάποιου προηγούμενου είδους που εξαφανίστηκε σε κάποιο στάδιο της εξέλιξης.

«Ω, δόξα τω θεώ, χρειάζομαι τη βοήθειά σας» λέω ανακτώντας την αυτοκυριαρχία μου.

Με κοιτάζει με ανοιχτό το στόμα.

«Έχετε τηλέφωνο;» προσπαθώ ξανά. «Πρέπει να καλέσουμε την αστυνομία».

Τίποτα.

«Μη στέκεστε έτσι, διάβολε!» φωνάζω ταρακουνώντας τον από τους ώμους και στη συνέχεια τον σπρώχνω και μπαίνω μέσα. Μένω με το στόμα ανοιχτό καθώς το βλέμμα μου σαρώνει την είσοδο. Όλες οι επιφάνειες λαμποκοπάνε, ένας κρυστάλλινος πολυέλαιος φορτωμένος με δεκάδες κεριά αντανάκλαται στο μαρμάρινο πάτωμα, που είναι χωρισμένο σε τετράγωνο σαν σκακιέρα. Κορνιζαρισμένοι καθρέφτες είναι παραταγμένοι στους τοίχους, μια φαρδιά σκάλα με περίτεχνο κιγκλίδωμα οδηγεί σε έναν εξώστη, ένα στενό κόκκινο χαλί κατεβαίνει τα σκαλοπάτια σαν αίμα σφαγμένου ζώου.

Μια πόρτα κλείνει με δύναμη στο βάθος της αίθουσας και από τα εσωτέρα της οικίας εμφανίζονται πέντε έξι υπηρέτες. Τα χέρια τους είναι φορτωμένα με ροδαλά και μενεξεδένια άνθη, το άρωμά τους σχεδόν καλύπτει τη μυρωδιά του λιωμένου κεριού. Όλες οι κουβέντες σταματούν μόλις αντιλαμβάνονται την αλαφιασμένη μορφή που αγκομαχάει δίπλα στην πόρτα. Όλοι όσοι βρίσκονται στην αίθουσα στρέφονται, ο ένας μετά τον άλλον, προς το μέρος μου κρατώντας την ανάσα τους. Πολύ σύντομα ο μόνος ήχος που ακούγεται είναι το νερό που στάζει από τα ρούχα μου στο ωραίο και πεντακάθαρο πάτωμα.

Πλιτς.

Πλιτς.

Πλιτς.

«Σεμπάστιαν;»

Ένας γοητευτικός άντρας με ξανθά μαλλιά, πουλόβερ κρίκετ

και λινό παντελόνι, κατεβαίνει δυο δυο τα σκαλιά. Πρέπει να έχει πενηνταρίσει, αλλά τα χρόνια δεν τον έχουν χαλάσει, αντίθετα φαίνεται χορτασμένος από τις απολαύσεις της ζωής. Με τα χέρια στις τσέπες διασχίζει το δωμάτιο και έρχεται προς το μέρος μου, διαγράφοντας μια ευθεία γραμμή ανάμεσα στους βωβούς υπηρέτες που κάνουν στην άκρη για να περάσει. Αμφιβάλλω αν τους έχει καν προσέξει, με τόση ένταση που με κοιτάζει.

«Φίλτατε, για το όνομα του Θεού, τι σας συνέβη;» ρωτάει και το μέτωπό του σκιάζεται από την ανησυχία. «Την τελευταία φορά που σας είδα...»

«Πρέπει να καλέσουμε την αστυνομία» λέω πιάνοντας το χέρι του. «Δολοφόνησαν την Άννα».

Αναστάτωση και ψίθυροι ολόγυρά μας.

Με κοιτάζει συνοφρυωμένος και ρίχνει μια κοφτή ματιά στους υπηρέτες που έχουν πλησιάσει προς το μέρος μας.

«Την Άννα;» ρωτάει χαμηλόφωνα.

«Ναι, την Άννα, την κυνήγησε».

«Ποιος;»

«Κάποιος με μαύρα ρούχα, πρέπει να καλέσουμε την αστυνομία!»

«Σε λιγάκι, ας ανέβουμε πρώτα στο δωμάτιό σας» μου λέει καθησυχαστικά οδηγώντας με προς τη σκάλα.

Δεν ξέρω αν οφείλεται στη ζέστη του σπιτιού ή στην ανακούφιση που βρήκα επιτέλους ένα φιλικό πρόσωπο, αλλά νιώθω ότι θα λιποθυμήσω κι αναγκάζομαι να πιαστώ από την κουπαστή για να μην πέσω καθώς ανεβαίνουμε τις σκάλες.

Ένα εκκρεμές μάς υποδέχεται πάνω, ο μηχανισμός του είναι σκουριασμένος, τα δευτερόλεπτα παρέρχονται με τα τικ τακ του. Είναι πιο αργά από ό,τι περίμενα, σχεδόν 10:30 π.μ.

Οι διάδρομοι εκατέρωθεν οδηγούν σε αντικριστές πτέρυγες του σπιτιού, αν και αυτός προς την ανατολική πτέρυγα είναι

κλεισμένος με μια βελούδινη κουρτίνα καρφωμένη πρόχειρα στο ταβάνι. Μια μικρή επιγραφή καρφιτσωμένη πάνω στο ύφασμα λέει πως η πτέρυγα είναι «υπό ανακαίνιση».

Επιθυμώντας σφοδρά να απαλλαγώ από το βάρος που νιώθω για τα τραυματικά γεγονότα που συνέβησαν νωρίτερα, επιχειρώ ξανά να θίξω το θέμα της Άννας, αλλά ο καλός Σαμαρείτης μου με κάνει να σωπάσω μ' ένα συνωμοτικό κούνημα του κεφαλιού.

«Αυτοί οι αναθεματισμένοι οι υπηρέτες θα το κάνουν βούκινο» λέει και η φωνή του είναι τόσο χαμηλή, που θα μπορούσε να ξύσει το πάτωμα. «Καλύτερα να μιλήσουμε ιδιαιτέρως».

Είναι δύο βήματα μπροστά μου, αλλά εγώ με το ζόρι καταφέρνω να περπατήσω ίσια, όχι να ακολουθήσω τον ρυθμό του.

«Φίλτατε, φαίνεστε χάλια» λέει βλέποντας ότι έχω μείνει πίσω.

Βαστώντας με από το μπράτσο με οδηγεί κατά μήκος του διαδρόμου, ενώ με το άλλο χέρι κρατά την πλάτη μου, τα δάχτυλά του πιέζουν τη σπονδυλική μου στήλη. Αν και είναι μια απλή χειρονομία, μπορώ να αισθανθώ τη βιασύνη του καθώς με οδηγεί σε έναν άλλο σκοτεινό διάδρομο, με υπνοδωμάτια και στις δυο πλευρές, μέσα στα οποία είναι καμαριέρες που ξεσκονίζουν. Οι τοίχοι πρέπει να έχουν ξαναβαφτεί πρόσφατα, διότι οι αναθυμιάσεις κάνουν τα μάτια μου να τρέχουν. Προχωρώντας συναντάμε κι άλλα τεκμήρια της εσπευσμένης ανακαίνισης. Παράταιρη μπογιά στις σανίδες του δαπέδου, χαλιά στρωμένα σε μια απόπειρα να απορροφήσουν το τρίξιμο των αρμών. Μπερζέρες έχουν τοποθετηθεί έτσι ώστε να κρύβουν τις ρωγμές στους τοίχους, ενώ πίνακες ζωγραφικής και πορσελάνινα βάζα προσπαθούν να τραβήξουν την προσοχή από τα ετοιμόρροπα γύφινα. Δεδομένης της έκτασης της φθοράς, αυτή η συγκάλυψη μοιάζει μάταιη. Έχουν στολίσει ένα ερείπιο.

«Να 'μαστε, αυτή δεν είναι η κρεβατοκάμαρά σας;» λέει ο σύντροφός μου ανοίγοντας μια πόρτα κοντά στο τέρμα του διαδρόμου.

Ψυχρός αέρας με χτυπάει στο πρόσωπο και με αναζωογονεί κάπως, αλλά εκείνος πηγαίνει μπροστά για να κλείσει το παράθυρο. Τον ακολουθώ και μπαίνω σε ένα ευχάριστο δωμάτιο, με ένα κρεβάτι με ουρανό στο μέσον. Ο αρχοντικός του χαρρακτήρας διατηρείται σχεδόν ακέραιος, παρόλο που ο ουρανός του έχει κρεμάσει, οι κουρτίνες του έχουν ξεφτίσει και τα κενητά πουλιά έχουν ξεκολλήσει και είναι έτοιμα να πετάξουν. Ένα παραβάν έχει τοποθετηθεί κατά μήκος της αριστερής πλευράς του δωματίου και μια σιδερένια μπανιέρα φαίνεται μέσα από τα διάκενα των φύλλων. Κατά τ' άλλα, τα έπιπλα είναι λιγοστά – μόνο ένα κομοδίνο και μια μεγάλη ντουλάπα κοντά στο παράθυρο, και τα δύο φθαρμένα και ξεθωριασμένα. Το μοναδικό ίσως προσωπικό αντικείμενο που βλέπω είναι μια Βίβλος του Βασιλέα Ιακώβου πάνω στο κομοδίνο. Το εξώφυλλό της είναι φαγωμένο και οι σελίδες τσακισμένες στην άκρη.

Καθώς ο Σαμαρείτης μου προσπαθεί να κλείσει το παράθυρο που έχει κολλήσει, πηγαίνω και στέκομαι δίπλα του. Προς στιγμήν η θέα διώχνει κάθε άλλη σκέψη από το μυαλό μου. Πυκνό δάσος μάς περιβάλλει, ο πράσινος θόλος του δεν διακόπτεται ούτε από χωριό ούτε από δρόμο. Χωρίς την πυξίδα, χωρίς την ευμένεια του δολοφόνου, δεν θα είχα βρει ποτέ αυτό το μέρος, και παρ' όλα αυτά δεν μπορώ να απαλλαγώ από το αίσθημα ότι έχω πέσει σε παγίδα. Στο κάτω κάτω της γραφής γιατί να σκοτώσει την Άννα και να μου χαρίσει τη ζωή, αν δεν υπάρχει ένα μεγαλύτερο σχέδιο πίσω από αυτό; Τι θέλει από μένα αυτός ο σατανάς που δεν μπορούσε να το πάρει στο δάσος;

Κλείνοντας με δύναμη το παράθυρο ο σύντροφός μου μου

δείχνει μια πολυθρόνα δίπλα στο τζάκι που καίει υποτονικά και, δίνοντάς μου μια καθαρή άσπρη πετσέτα, κάθεται στην άκρη του κρεβατιού και σταυρώνει τα πόδια του.

«Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή, παλιόφιλε» λέει.

«Δεν έχουμε χρόνο» λέω σφίγγοντας το μπράτσο της πολυθρόνας. «Θα απαντήσω σε όλες τις ερωτήσεις σας εν ευθέτω χρόνο, αλλά πρέπει πρώτα να καλέσουμε την αστυνομία και να φάξουμε στο δάσος! Ένας τρελός κυκλοφορεί ελεύθερος».

Με κοιτάζει από πάνω μέχρι κάτω, λες και η αλήθεια των λεγομένων μου κρύβεται κάπου ανάμεσα στις πτυχές των βρόμικων ρούχων μου.

«Φοβάμαι πως δεν μπορούμε να καλέσουμε κανέναν, δεν υπάρχει τηλεφωνική γραμμή εδώ» λέει τρίβοντας τον λαιμό του. «Αλλά μπορούμε να φάξουμε στο δάσος και να στείλουμε έναν υπηρέτη στο χωριό, αν βρούμε κάτι. Πόση ώρα θέλετε για να αλλάξετε; Θα πρέπει να μας δείξετε πού συνέβη».

«Να σας πω...» Στρίβω την πετσέτα από την αμυγδαλιά μου. «Είναι δύσκολο, είχα χάσει τον προσανατολισμό μου».

«Τότε δώστε μου μία περιγραφή» λέει σηκώνοντας το ένα μπατζάκι του και εκθέτοντας στο βλέμμα μου την γκριζα κάλτσα του. «Πώς ήταν ο δολοφόνος;»

«Δεν είδα το πρόσωπό του, φορούσε ένα βαρύ μαύρο παλτό».

«Και αυτή η Άννα που λέτε;»

«Φορούσε επίσης μαύρα» λέω και νιώθω τα μάγουλά μου να καίνε, συνειδητοποιώντας ότι κάπου εδώ τελειώνουν οι πληροφορίες που διαθέτω. «Εγώ... κοιτάξτε, το μόνο που ξέρω είναι το όνομά της».

«Συγχωρέστε με, Σεμπάστιαν, υπέθεσα πως ήταν φίλη σας».

«Όχι...» ψελλίζω. «Θέλω να πω, ίσως. Δεν είμαι σίγουρος».

Ο καλός Σαμαρείτης μου γέρνει προς τα εμπρός με ένα

σαστισμένο χαμόγελο, τα χέρια του κρέμονται ανάμεσα στα γόνατά του. «Κάτι μου διαφεύγει, νομίζω. Πώς γίνεται να γνωρίζετε το όνομά της, αλλά να μην είστε σίγουρος...»

«Έχω χάσει τη μνήμη μου, διάολε» τον διακόπτω. Η ομολογία μου πέφτει με γδούπο στο πάτωμα ανάμεσά μας. «Εδώ δεν μπορώ να θυμηθώ το όνομά μου, όχι κι αυτά των φίλων μου».

Διακρίνω στο βλέμμα του την επιφύλαξη που φουντώνει. Δεν μπορώ να τον κατηγορήσω· ακόμα και στα δικά μου αυτιά όλα αυτά ακούγονται παράλογα.

«Η μνήμη μου δεν έχει καμιά σχέση με αυτό στο οποίο υπήρξα μάρτυρας» επιμένω, προσπαθώντας να σώσω ό,τι μπορώ από την αξιοπιστία μου. «Είδα να κυνηγάνε μια γυναίκα, έβγαλε μια κραυγή και μετά ακούστηκε ένας πυροβολισμός. Πρέπει να ψάξουμε στο δάσος!»

«Καταλαβαίνω» λέει και σωπαίνει διώχνοντας ένα χνούδι από το μπατζάκι του. Τα επόμενα λόγια του είναι εικασίες, λόγια που τα διάλεξε προσεκτικά κι ακόμα πιο προσεκτικά μου τα σερβίρει.

«Υπάρχει καμία πιθανότητα οι δύο άνθρωποι που είδατε να ήταν εραστές; Που έπαιζαν, ίσως, κάποιο παιχνίδι στο δάσος; Ο ήχος θα μπορούσε να ήταν το σπάσιμο ενός κλαδιού ή ακόμα και μια πιστολιά εκκίνησης».

«Όχι, όχι, ζητούσε βοήθεια, ήταν φοβισμένη» λέω και πετάγομαι όρθιος από την ταραχή μου – η λερωμένη πετσέτα μου πέφτει από τα χέρια στο πάτωμα.

«Ασφαλώς, ασφαλώς» λέει καθησυχαστικά κοιτάζοντάς με καθώς πηγαίνω πάνω κάτω. «Αλήθεια σας πιστεύω, αγαπητέ μου φίλε, αλλά η αστυνομία είναι σχολαστική με τέτοια πράγματα και οι αστυνομικοί απολαμβάνουν ιδιαιτέρως να κάνουν όσους είναι ανώτεροί τους να φαίνονται ανόητοι».

Τον κοιτάζω ανήμπορος, δεν αντέχω την προσποιητή του ευγένεια. «Ο δολοφόνος της μου έδωσε αυτό» λέω ενθυμούμενος ξαφνικά την πυξίδα και τη βγάζω από την τσέπη μου. Είναι λασπωμένη και αναγκάζομαι να την καθαρίσω με το μανίκι μου. «Υπάρχουν γράμματα στο πίσω μέρος» λέω και τα δείχνω. Το δάχτυλό μου τρέμει.

Κοιτάζει επισταμένως την πυξίδα. Την περιεργάζεται μεθοδικά.

«ΣΜΠ» λέει αργά σηκώνοντας το κεφάλι του και κοιτάζοντάς με.

«Ναι!»

«Σεμπάστιαν Μπελ». Κάνει παύση ζυγίζοντας τη σύγχυσή μου. «Αυτό είναι το όνομά σας, Σεμπάστιαν. Αυτά είναι τα αρχικά σας. Αυτή η πυξίδα είναι δική σας».

Ανοιγοκλείνω το στόμα μου χωρίς να βγάλω άχνα.

«Πρέπει να μου είχε πέσει» λέω τελικά. «Μάλλον τη βρήκε ο δολοφόνος».

«Μάλλον» συγκατανεύει.

Η συγκαταβατικότητά του με αποκαρδιώνει. Νομίζει ότι είμαι ημίτρελος, ένας ανόητος μέθυσος που πέρασε τη νύχτα στο δάσος και επέστρεψε παραληρώντας. Εντούτοις, αντί να είναι θυμωμένος μαζί μου, νιώθει οίκτο για μένα. Αυτό είναι το χειρότερο. Ο θυμός είναι στέρεος, έχει εκτόπισμα. Μπορείς να ορθώσεις τις γροθιές σου εναντίον του. Αντίθετα, ο οίκτος είναι μια ομίχλη μέσα στην οποία μπορείς να χαθείς.

Καταρρέω στην πολυθρόνα κρατώντας το κεφάλι μου. Ένας δολοφόνος κυκλοφορεί ελεύθερος και δεν έχω κανέναν τρόπο να πείσω τον συνομιλητή μου για τον κίνδυνο.

Ένας δολοφόνος που σου έδειξε τον δρόμο της επιστροφής;

«Ξέρω τι είδα» λέω.

Δεν ξέρεις καν ποιος είσαι.

«Είμαι βέβαιος ότι ξέρετε» λέει ο σύντροφός μου, παρανοώντας το νόημα της διαμαρτυρίας μου.

Κοιτάζω το κενό, το μόνο που σκέφτομαι είναι μια γυναίκα ονόματι Άννα, που κείται νεκρή στο δάσος.

«Ακούστε, εσείς μένετε εδώ να αναπαυτείτε» λέει, ενώ σηκώνεται. «Θα τους ρωτήσω όλους στο σπίτι να δω αν λείπει κανείς. Ίσως έτσι ανακαλύψουμε κάτι».

Ο τόνος του είναι συμβιβαστικός αλλά ψυχρός. Όσο καλός κι αν υπήρξε μαζί μου, φοβάμαι πως οι αμφιβολίες του δεν θα τον αφήσουν να κάνει οτιδήποτε. Μόλις κλείσει αυτή την πόρτα, θα κάνει απρόθυμα μερικές ερωτήσεις στο προσωπικό, ενώ η Άννα κείται εγκαταλελειμμένη.

«Είδα μια γυναίκα να δολοφονείται» λέω και σηκώνομαι με κόπο. «Μια γυναίκα την οποία θα έπρεπε να είχα βοηθήσει, κι αν χρειαστεί να ψάξω και το κάθε εκατοστό αυτού του δάσους για να το αποδείξω, θα το κάνω».

Με κοιτάζει στα μάτια για μια στιγμή και ο σκεπτικισμός του κλονίζεται απέναντι στη βεβαιότητά μου.

«Από πού θα ξεκινήσετε;» ρωτάει. «Υπάρχουν χιλιάδες στρέμματα δάσους εκεί έξω και, παρά τις καλές σας προθέσεις, μόλις και μετά βίας καταφέρατε να ανεβείτε τις σκάλες. Όποια κι αν είναι αυτή η Άννα είναι νεκρή κι ο δολοφόνος της έχει διαφύγει. Δώστε μου μια ώρα για να οργανώσω μια ομάδα έρευνας και να μάθω ό,τι μπορώ. Κάποιος μέσα σ' αυτό το σπίτι πρέπει να γνωρίζει ποια είναι και πού πήγε. Θα τη βρούμε, σας το υπόσχομαι, αλλά πρέπει να κάνουμε τα πράγματα σωστά».

Σφίγγει φιλικά τον ώμο μου.

«Μπορείτε να κάνετε αυτό που σας ζητάω; Μία ώρα, σας παρακαλώ».

Οι αντιρρήσεις με πνίγουν, αλλά έχει δίκιο. Πρέπει να ξε-

κουραστώ, να ανακτήσω τις δυνάμεις μου, κι όσο ένοχος κι αν νιώθω για τον θάνατο της Άννας, δεν θέλω να τριγυρίζω μόνος μου σ' αυτό το δάσος. Παραλίγο να μη γυρίσω την πρώτη φορά.

Συγκατανεύω με μια ελαφριά κλίση του κεφαλιού μου.

«Σας ευχαριστώ, Σεμπάστιαν» λέει. «Το λουτρό σας είναι έτοιμο. Γιατί δεν κάνετε ένα μπάνιο να φρεσκαριστείτε; Θα στείλω να φωνάξουν τον γιατρό και θα ζητήσω από τον βαλέ μου να σας φέρει μερικά ρούχα. Ξεκουραστείτε λίγο, θα συναντηθούμε στο σαλόνι την ώρα του γεύματος».

Καλά θα κάνω να τον ρωτήσω γι' αυτό το μέρος πριν φύγει, για ποιο λόγο βρίσκομαι εδώ, αλλά ανυπομονώ να πάει να κάνει τις ερωτήσεις του για να προχωρήσουμε στην έρευνά μας. Μόνο μία ερώτηση μου φαίνεται σημαντική τώρα και έχει ήδη ανοίξει την πόρτα όταν επιτέλους βρίσκω τις λέξεις για να τη θέσω.

«Υπάρχει κάποιος συγγενής μου εδώ στο σπίτι;» ρωτάω. «Κάποιος που μπορεί να ανησυχεί για μένα;»

Γυρίζει το κεφάλι του και με κοιτάζει διστακτικά, με συμπόνια. «Είστε εργένης, παλιόφιλε. Δεν έχετε οικογένεια πέρα από μια εκκεντρική θεία κάπου, που διαχειρίζεται τα οικονομικά σας. Έχετε φίλους, φυσικά, εμένα μεταξύ άλλων, αλλά όποια κι αν είναι αυτή η Άννα δεν μου την έχετε αναφέρει ποτέ. Η αλήθεια είναι ότι μέχρι σήμερα δεν σας είχα ακούσει να προφέρετε αυτό το όνομα».

Αμήχανος, μου γυρίζει την πλάτη και μ' αφήνει μόνο με την απογοήτευσή μου. Εξαφανίζεται στον κρύο διάδρομο. Η φωτιά τρεμοπαίζει αβέβαια καθώς η πόρτα κλείνει πίσω του.

Έμεινα με το στόμα
ανοιχτό. Ένα βιβλίο
εντελώς μοναδικό.

SOPHIE HANNAH,
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Στον
αποψινό
χορό κάποιος θα
δολοφονηθεί. Δεν θα
μοιάζει με φόνο και γι' αυτό
ο ένοχος θα μείνει ατιμώρητος.
Αποκαταστήστε αυτή την αδικία και θα σας
δείξω πώς να φύγετε.

Προοριζόταν για γιορτή, καταλήγει τραγωδία. Ενώ
στον ουρανό σκάνε πυροτεχνήματα, η Έβελιν Χαρντκαστλ
σκοτώνεται. Δεν θα πεθάνει, όμως, μόνο μία φορά. Όσοπου
να καταφέρει να εξιχνιάσει τον φόνο της ο Έιντεν – ένας
από τους προσκεκλημένους στο πάρτι στο Μπλάκχιθ –
η μέρα θα επαναλαμβάνεται, ξανά και ξανά.

Και κάθε φορά, θα τελειώνει με
τον ίδιο μοιραίο πυροβολισμό.

Ο μόνος τρόπος να σπάσει
ο κύκλος είναι
ο εντοπισμός του
δολοφόνου.

Ένα βιβλίο-βόμβα
για τον εγκέφαλό σας.
Ένα τρομερά πρωτότυπο,
απολαυστικό, ακαταμάχητο
αστυνομικό μυθιστόρημα.

DAILY EXPRESS

Παραδοθείτε
στη μαγεία του...
Εντελώς εθιστικό.

VAL MAC DERMID,
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Δεν έχετε ξαναδιαβάσει
τέτοιο αστυνομικό
μυθιστόρημα.
Μην το χάσετε!
FINANCIAL TIMES

ISBN 978-618-03-2038-1

9 786180 320381
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82038